jejíž porušení je podle čl. II, posl. odst. uvoz. zák. k not. ř. stíhati rovněž podle ustanovení X. hlavy not. řádu. Šlo tu však o porušení hrubšího rázu, uváží-li se, jak osudné může za určitých předpokladů býti, bylo-li proti pravdě potvrzeno ve veřejné listině úřední osobou (notářem jako soudním komisařem), že J. byl dne 8. dubna 1937 v kanceláři obviněného (tedy nikoli jinde) a že tam učinil určitá prohlášení. Za těchto okolností bylo provinění obviněného podřaditi pod pojem kárného přečinu podle § 157 not. ř. a nikoli pod pojem pouhé nepřístojnosti ve smyslu § 155 not. ř. Do té míry bylo proto odvolání vrchního prokurátora vyhověti.

Při tom nelze ovšem sdíleti názor tohoto odvolání, že na souzený případ dopadá i ustanovení § 159, odst. 2 not. ř. Druhý případ tohoto ustanovení má na mysli notáře, který porušil svou povinnost tím, že v notářské listině potvrdil o nějaké skutečnosti, že se před ním stala, ačkoli se za jeho přítomnosti nepřihodila. V souzeném případě se nedotýká zjištěná neshoda mezi skutečností a tím, co bylo notářem v protokolu potvrzeno, otázky, zda se událost stala v jeho přítomnosti; neníť popřeno, že J. podal svoje prohlášení dne 9. dubna 1937 v přítomnosti obviněného. Neshoda se tu dotýká jen otázky, j a k ý m způsobem se skutečnost přihodila (najmě po stránce časové). Kvalifikační ustanovení § 159, odst. 2 not. ř. nedopadá tedy na souzený případ již z těchto důvodů a netřeba proto zkoumati, zda protokol o projednání pozůstalosti, sepsaný obviněným dne 8. dubna 1937 je notářskou listinou podle §§ 2 a 38 not. řádu. Obdobné použití § 159, odst. 2 not. ř., jehož se odvolání domáhá, je podle zásad trestního, tudíž i kárného práva, v neprospěch obviněného vyloučeno.

Čís. 389 dis.

Funkce vyrovnacího správce není slučitelná se zastupováním jednotlivých věřitelů, funkce konkursního správce s postavením konkursního věřitele.

Advokát, který jako vyrovnací správce nabízí vyrovnacím věřitelům zastupování při hlasování a který jako konkursní správce spolupůsobí při zjištění a uznání své palmární pohledávky, porušuje povinnosti povolání a zlehčuje čest a vážnost stavu.

Nezáleží na pohnutce činu, ani na tom, zda jím byl někdo poškozen, nebo zda byla palmární pohledávka přiměřená a zda ji věřitelé uznali při zkušebním roku.

Je kárným přečinem zlehčení cti a vážnosti stavu, pojme-li advokát do soudního podání nevěcné a zbytečné útoky proti kolegovi, i když pro ně má objektivní podklad a byl k tomu vyprovokován kolegovým jednáním.

(Rozh. ze dne 2. prosince 1939, Ds I 33/39.)

Obviněný podal jménem dlužníka P. návrh na zahájení vyrovnacího řízení, za který účtoval odměnu 20.000 K. Tuto pohledávku přihlásil k vyrovnacímu řízení. Byv jmenován vyrovnacím správcem, psal v této funkci dlužníkovým věřitelům a uváděl, že byl dlužníkovým právním zástupcem a že proto dobře zná stav jeho jmění, nabízel 100% kvotu, splatnou v určitých lhůtách a přiložil plnou moc, žádaje, aby ho věřitelé zmocnili k zastoupení ve vyrovnacím řízení. Vyrovnání bylo přijato, lhůty však nebyly dodrženy a na jmění dlužníkovo byl na návrh obviněného uvalen konkurs. Obviněný, který byl ustanoven správcem konkursní podstaty, přihlásil svoji palmární pohledávku a při zkušebním roku ji sám zjistil.

Obviněný podal na Dr. M. soukromou obžalobu. Na obhajovací spis Dr. M. odpověděl přípravným spisem, v němž ho zlehčoval a zesměšňoval.

Nejvyšší soud jako kárný soud odvolací v kárných věcech advokátů a kandidátů advokacie zamítl odvolání obviněného z nálezu kárné rady advokátní komory, jímž byl obviněný uznán vinným kárným přečinem porušení povinností povolání a kárnými přečiny zlehčení cti a vážnosti stavu.

Z důvodů:

Kárná rada správně dovodila, že je funkce vyrovnacího správce neslučitelná se zastupováním některých věřitelů a že se obviněný v rozporu se stavovskými zásadami obracel jako vyrovnací správce o plné moci na vyrovnací věřitele, nabízeje jim tak zastoupení při hlasování o přijetí vyrovnacího návrhu (rozh. čís. 110, 116, 158 dis. Sb. n. s.), a že obviněný neměl jako konkursní správce spolupůsobiti při zjištění a uznání své vlastní palmární pohledávky, ježto je funkce konkursního správce neslučitelná s postavením konkursního věřitele. Obviněný měl totiž podle zákona (§§ 33, 34 vyr. ř.) zastupovati zájmy všech vyrovnacích věřitelů a měl co do své palmární pohledávky navrhnouti, aby mu byl za tím účelem zřízen náměstek podle § 83 konk. ř. Nelze též přehlédnouti, že si obviněný tím, že jako konkursní správce uznal svou vlastní pohledávku, vytvořil ve své vlastní věci exekuční titul, což odporuje předpisům §§ 63 a 111 konk. ř. Při tom je nerozhodné, zda byla zjištěným nepřípustným postupem obviněného někomu způsobena škoda, zda tak obviněný jednal proto, aby P-ovou zachránil před konkursním řízením a zda byla palmární pohledávka obviněného úměrná jeho pracem či nikoliv; stejně je při posouzení viny obviněného s hlediska kárného bez významu, zda věřitelé při zkušebním roku uznali pohledávku obviněného či nikoliv. Svým závadným jednáním se obviněný prohřešil proti povinnostem, uloženým mu § 10, odst. 2 adv. ř., neboť advokát dbalý cti a vážnosti stavu musí své jednání zaříditi tak, aby nevzniklo ani zdání, že není bezvadné (srov. rozh. č. 37 dis. Sb. n. s.). Nelze popříti, že si obviněný jako advokát mohl, ba musel při náležité pozornosti a bedlivosti býti vědom toho, že jeho jednání může vzbuditi na venek nanejvýš nepříznivý dojem nejen o něm samém, nýbrž i o celém stavu, k němuž náleží. Nepochybila proto kárná rada, uznala-li obvině-

ného vinným kárným přečinem porušení povinností povolání a zlehčení cti a vážnosti stavu.

K udržení cti a vážnosti stavu nepřispívají nevěcné a zbytečné útoky advokáta na kolegu advokáta v soudních podáních. Obviněný se měl ve své soukromožalobní věci proti kandidátu advokacie Dr. M. omeziti jen na věcné námitky, nesměl však použíti projednání tohoto sporu k osobním útokům na Dr. M. a uváděti o něm skutečnosti, které nemohly míti význam pro rozhodnutí sporu a které byly způsobilé vzbuditi u osob, nenáležejících ke stavu advokátskému, pro závadné údaje jednoho člena tohoto stavu nepříznivý dojem o celém advokátském stavu. I kdyby snad obviněný měl pro svoje nepřístojné údaje objektivní podklad, nestačí tato okolnost k tomu, aby s hlediska kárného zprostila viny odvolatele, který bez oprávněné příčiny přednesl závadné výroky o kolegovi i v soudním podání, jakkoli mohl a směl užíti prostředku zcela nezávadného. Zmíněným postupem porušil obviněný povinnost, uloženou mu § 10, odst. 2 adv. ř., chovati se vždy tak, aby netrpěla čest a vážnost advokátského stavu.

Poněvadž zjištěné okolnosti, zakládající u obviněného kárný přečin zlehčení cti a vážnosti stavu, plynou po stránce skutkové celkem již z vlastního doznání obviněného, nebylo důvodu k provedení dalších důkazů, jichž nepřipuštění vytýká odvolání s hlediska kusosti řízení, zejména důkazu spisy o tom, že výrazy, jichž obviněný použil, byly vyprovokovány předchozím vyzývavým chováním Dr. M., nehledíc ani k tomu, že v souzené soukromožalobní věci nemůže býti řeči o vyprovokování, když nešlo o ústní výroky, nýbrž o výroky, použité v písemném podání.

Pokud konečně odvolání namítá, poukazujíc na dva články, uveřejněné v časopisech o uvedeném konkursním řízení, že snad jen tyto články naplňují skutkovou podstatu výrazu, že jednání obviněného vzbudilo pohoršení a bylo veřejně přetřásáno, přehlíží, že obviněný již tím, že volil v soudním podání cestu, příčící se cti a vážnosti stavu advokátského, způsobil, že se o jeho jednání mohly dověděti třetí osoby, nepříslušející ke stavu advokátskému, a tak si utvořiti nepříznivý úsudek o celém advokátském stavu.

Čís. 390 dis.

Do usnesení, jímž kárná rada nevyhověla žádosti obviněného, aby mu bylo dovoleno nahlédnouti do spisů, není přípustná stížnost.

Třetí osoby nejsou oprávněny ke stížnosti do usnesení, jímž kárná rada neshledala důvodu ke stíhání pro kárný přečin zlehčení cti a vážnosti stavu.

(Rozh. ze dne 2. prosince 1939, Ds II 39/38.)

Nejvyšší soud jako soud odvolací v kárných věcech advokátů a kandidátů advokacie odmítl stížnost Dr. P., advokáta v N., do usnesení